

Schiller Instituttet

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

Bring USA ind i det Nye Paradigme, Nu!

Af Helga Zepp-LaRouche

Mødeleder Diane Sare: Jeg er Diane Sare, og jeg vil gerne byde alle velkommen til vores Lørdags-dialog med LaRouche den 26. august, 2017. Vi har Helga Zepp-LaRouche med os i dag. Jeg repræsenterer LaRouche PAC Policy Committee, og jeg er meget beæret over, at vi har fr. LaRouche med os her til morgen, og dette ekspertpanel om det spørgsmål, som vi skal diskutere; og som er spørgsmålet om gennemførelsen af LaRouches Fire Love. Vi vil i særdeleshed behandle spørgsmålet om infrastruktur og transportkrisen, men bestemt ikke begrænset til dette.

For et par måneder siden sagde fr. LaRouche, hvilket folk måske husker, at, hvis præsident Donald Trump deltager i Bælte & Vej-topmødet i Beijing, der fandt sted i maj, og bragte USA ind i Bælte & Vej, så ville han blive husket som en af historiens store ledere. Sidenhen sendte han, alt imens han ikke selv deltog, en delegation til dette topmøde. Han har haft succesfulde møder med både præsident Xi Jinping og præsident Putin. De hidtidige resultater af disse møder er, at vi har fået en meget vigtig og positiv udvikling i Syrien med en våbenstilstand, der holder, og store fremskridt i krigen mod ISIS. Men siden disse møder og mens de fandt sted, har præsident Trump været udsat for de mest ondsksfulde angreb, nogen præsident i nyere tid har været udsat for. Jeg vil gerne rejse et spørgsmål, som fr. LaRouche måske vil tale lidt mere om; for dette angreb er ikke kun eksternt; Det britiske Imperiums plan for at ødelægge USA – de har været meget utilfredse med os lige siden Den amerikanske Revolution – går ud på at sabotere det på enhver tænkelig måde. Her til morgen har jeg netop set et interview med Steve Bannon til *London Economist*, hvor han lovede at »ødelægge Bælte & Vej«. Han var altså i

Trump-administrationen, og er nu angiveligt udenfor, hvor han hævder, han vil forsvare denne præsident. Men hvis det er hans mission at sabotere den afgørende politik, der vil gøre det muligt for USA at komme ud af denne krise, så er dette en ekstremt destruktiv rolle både for Trump-præsidentskabet; og det er meget desorienterende for de mennesker, der ønsker at støtte præsident Trump, men som bliver vildført af den slags nonsens.

Med dette vil jeg blot sige, at vi alle her har meget at lære. I ved, at fr. LaRouche – som vil tale om et øjeblik – er stifter og præsident for det internationale Schiller Institut. Hun er berømt i Kina, som man så det for nylig i en artikel i *China Daily News*, for sin rolle i at promovere denne politik, faktisk i årtier, men i hvert fald siden 1996, hvor hun var i Beijing og talte om dette emne. Hun er ligeledes formand for partiet Bürgerrechtsbewegung Solidarität i Tyskland; og hun er netop nu kanslerkandidat. Jeg vil lade hende tale nu, for hun har enormt meget at sige; og hun vil derefter tage spørgsmål umiddelbart efter sin tale. Velkommen, fr. LaRouche.

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:
Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

Helga Zepp-LaRouche: Mine Damer og Herrer i New York: Jeg er meget glad for at tale for jer, for dette giver mig lejlighed til understrege for mit eget perspektiv, hvorfor jeg mener, at dette er *det mest dramatiske øjeblik i historien*, i vores levetid. Hvis dette går den rigtige vej, kunne vi være i et fuldstændig nyt paradigme, i en ny form for relationer mellem nationer på meget kort tid. Og, hvis det går den forkerte vej, ville vi meget hurtigt være tilbage i en kurs for konfrontation med Rusland og Kina, som vi havde med den tidligere administration. Og, i betragtning af alle krisepunkterne og situationens drama, kunne det føre til Tredje Verdenskrig og civilisationens udslettelse.

Så imellem disse to muligheder kunne spændingen ikke være større, og det sted, hvor denne kamp udkæmpes, er selvfølgelig USA.

Der er et kup i gang – som Diane allerede nævnte – og jeg tror, vi skal gå helt tilbage til den artikel, der var i den britiske avis *The Spectator* den 21. januar, hvor de – under overskriften »Mord, kup eller impeachment?« – diskuterede behovet for at komme af med præsident Trump længe før hans første embede trådte i kraft, eller hans første embede. Det var temmelig forbløffende, at det transatlantiske *establishment* lige fra begyndelsen reagerede på valget af præsidenten med chok, med ikke-accept, med en total demonstration af despekt, som jeg aldrig har set fremstillet imod en amerikansk præsident. Husk, at de mennesker, der satte sig i moralens højsæde, så at sige, er den samme elite, der ikke har noget problem med krigen, som Bush og Obama erklærede, og som var krige, baseret på løgne, og som har forårsaget bogstaveligt talt millioner af dødsfald i Mellemøsten og andre steder. De havde intet problem med dronedrabene; de havde intet problem med de civile tab, som disse droner var skyld i, og kaldte det »indirekte skade«. De vendte det blinde øje til vanskelighederne hos det amerikanske folk, som Hillary Clinton senere så foragteligt kaldte »de beklagelsesværdige«. De havde ingen sympati for manglen på udvikling i Mellemøsten eller Afrika, der har haft til resultat, at millioner af mennesker har taget flugten væk fra disse områder; baseret på og forårsaget af Wall Streets og City of Londons politikker.

Disse liberale, der nu angriber Trump så arrogant, er forsvarerne af menneskerettigheder, af demokrati og af vestlige værdier; og de har erklæret krig mod præsident Trumps præsidentskab. Hvad er præsident Trumps forbrydelse i deres øjne? Han lovede at forbedre relationerne med Rusland; efterfølgende, da han havde tiltrådt embedet, etablerede han en meget god relation med præsident Xi Jinping fra Kina. Han lovede, og er delvis i færd med at gennemføre det, at stoppe interventionskrigene; han lovede at vende tilbage til Alexander Hamiltons, Henry C. Careys og Abraham Lincolns Amerikanske Økonomiske System, og at skabe jobs i denne tradition. Og han lovede at bekæmpe den forfærdelige narkotikaepidemi, der finder sted lige nu i USA. Men alle disse politikker var imidlertid en trussel, og er en trussel, mod ideen om en unipolær verden, som de neokonservative havde forsøgt at etablere i aftalt spil med briterne efter Sovjetunionens kollaps. Det var disse politikker, der

promoverede 'farvede revolutioner', regimeskifte, interventionskrige; og dette er dokumenteret. [Viceudenrigsminister] Victoria Nuland, selvfølgelig med sin chef [udenrigsminister] Hillary Clinton, indrømmede, at Obama-administrationens Udenrigsministerium havde brugt \$5 mia. alene i Ukraine for at forårsage regimeskifte. Husk, det var narrativen om Ukraine – nemlig, at Putin havde ændret grænserne med magtmidler, hvilket er en total løgn, for det var politikken for regimeskifte, som Rusland reagerede på. Det er denne narrativ, der har været en af hovedårsagerne til dæmoniseringen af præsident Putin i Rusland.

Russia-gate er, takket være den heroiske, kriminaltekniske undersøgelse, udført af Veteran Intelligence Professionals for Sanity – VIPS – der beviste det faktum, at der ikke fandt nogen russisk hacking sted; men at der var et læk indefra. Så Russia-gate er nu ligesom sat på vågeblus, og det fører måske ikke til noget; i vid udstrækning, fordi Schiller Institut udsendte VIPS' resultater internationalt.¹

Nu ser vi kuppets næste fase, der begyndte eller eskalerede i Charlottesville; som, fra dag ét, af byens borgmester, Signer, blev kaldt centret for modstand mod Trump. Man havde, på den ene side, voldelige demonstrationer med KKK og de hvide overherredømmefolk; og anti-fa (anti-fascister) på den anden side. En typisk bande-kontrabandemetode, som tydeligvis blev tilladt af borgmesteren og politiet, der ikke holdt disse to grupperinger adskilt; de stødt sammen. Og for alle, der husker FBI's rolle i Borgerrettighedsbevægelsen, var det tydeligvis et déjà vu-øjeblik; hvor man huskede, hvordan disse voldsomme bande-kontrabande-eskaleringer styres.

Det er selvfølgelig ikke Charlottesville, det er ikke banderne eller kontra-banderne på stedet dér; men bag dette er det Wall Street, de neokonservative operatører, der orkestrerer det, der korrekt er blevet kaldt et »Maidan II« med reference til kuppet imod den valgte regering i Kiev. Der er selvfølgelig tale om en tredje magt dér, som styrer begge sider. Denne situation har skabt et sådant kaos, at f.eks. *Global Times*, den kinesiske regerings officielle avis, sammenlignede det, der fandt sted i USA nu med Kulturrevolutionen i Kina, som varede fra 1966-1974. Dette var en periode, som det nuværende kinesiske folk og den nuværende regering ser tilbage på som sandsynligvis det mørkeste øjeblik i Kinas historie. Under Firebandens og rødgardisternes regime havde man et terrorregime. Folk blev hevet ud af sengen om natten; alle intellektuelle blev angrebet. Folk levede virkelig i rædsel. Det er et sådant klima, der virkelig er fare for vil udvikle sig i USA. Det mindede mig absolut om Weimarrepublikkens sidste dage, hvor nazisterne og kommunisterne også sloges i gaderne. I ved, at det førte til, at Adolf Hitler kom frem. Det er åbenlyst, at hele dette scenarie truer med at flå USA i stykker.

Lad mig føje endnu en dimension til dette billede. Det samme finanssystem, som de neokonservative forsøger at opretholde, er ved at kollapse. Afreguleringen af den transatlantiske finanssektor efter ophævelsen af først

¹ <http://schillerinstitut.dk/si/category/rus-hack-vips/>

Bretton Woods i 1971, og dernæst Glass-Steagall i 1999, der førte til disse utrolige spekulationsudskejelser, førte til finanskrakket i 2007-08; og det er præcis ti år siden. Ti år senere er situationen langt værre end den dengang var. Alle centralbankernes såkaldte instrumenter er blevet opbrugt – kvantitativ lempelse, pengepumpe, negative rentesatser; alle disse politikker har øget statsgælden, selskabsgælden, studentergælden, bilgælden; og alle disse kriser kunne bryde ud, hvad øjeblik, det skal være, udløst af en hvilken som helst hændelse. Et sammenbrud af et stort antal selskaber, den italienske bankkrise eller en betalingsstandsning af derivater. Hver dag fluktuerer \$5 billioner i valuta i hele verden; \$5 billioner hver dag.

Der er mange kriser. For eksempel niveau tre-derivater; det er de derivater, der ikke kan sælges, fordi de er giftige. De sidder dér som en bombe i systemet. Folk taler i dag om det næste krak. *Spiegel*-magasinet havde for et par dage siden en artikel, der advarede om det næste krak. Den tidligere italienske økonomiminister Tremonti sagde, at det næste krak er absolut nært forestående. Så det er meget klart, at, hvis dette sker på en ukontrolleret måde, hvad ville et sådant finanskrak gøre ved den allerede ekstremt eksplosive situation i USA? Under sådanne omstændigheder er en borgerkrig og et styrt ud i totalt kaos absolut tænkeligt.

Der er en løsning for hånden; og denne løsning er heldigvis allerede på plads. For omkring fire år siden initierede præsident Xi Jinping, i høj grad samstemmende med vore egne bestræbelser i Schiller Instituttet, en politik, som han kaldte den Nye Silkevej. Dette er, i løbet af fire år, blevet det største infrastrukturprojekt i historien. Det er allerede, siger nogle mennesker, tolv gange, andre siger tyve gange, større end Marshallplanen. Og det har et utroligt antal projekter undervejs: seks store, økonomiske korridorer forskellige steder i Eurasien, med 70 lande, der allerede samarbejder helt med Kina, og med Bælte & Vej Forum i maj, hvor 110 lande var repræsenteret. Samarbejde om Silkevejen har vundet enorm tiltrækning i Latinamerika, men også i Europa, på trods af den Europæiske Unions relative opposition. 16+1-landene, dvs. de central- og østeuropæiske lande, samarbejder helt, og det samme gør Italien, Portugal og selv Frankrig, der absolut er med om bord.

Men den største forandring i den strategiske situation som et resultat af Silkevejen, har fundet sted i Afrika, hvor Kina har bygget mange, mange projekter, en jernbane fra Djibouti til Addis Abeba, fra Rwanda til Kenya, som er undervejs, og mange industri-parker og vandkraftværker. Og nu, hvis det bliver virkeliggjort, det største infrastrukturprojekt i historien, er nu aftalt mellem den kinesiske regering og den italienske regering: udviklingen af Transaqua-projektet, som er ideen om at bringe vand fra Congoflodens bifloder til Tchadsøen. Dette vil give kunstig vanding til 12 lande og indlandssejlad; det vil forandre hele situationen omkring landbrug. Dette promoveres af det samme, kinesiske firma, der allerede har bygget de Tre Slugters Dæmning, og som naturligvis har god forstand på sådanne ting.

Dette er meget, meget vigtigt, for efter min mening er præsident Trumps største Akilleshæl den kendsgerning,

at alle disse manøvrer imod ham har gjort det bogstavelig talt umuligt for ham at opfylde sit løfte om at skabe jobs og bygge infrastruktur til \$1 billion. Der er naturligvis blevet skabt nogle jobs, men det har ikke ført til den totale forandring, som det lykkedes FDR at gennemføre med Glass-Steagall og New Deal, og denne form for *store* forandring er absolut nødvendigt, og det er, hvad vi forsøger at lægge frem på bordet, og krisen i New York kunne måske blive det udløsende moment, der kan få en sådan forandring til at ske.

Normalt har infrastruktur, afhængigt af kategorien, en levetid på alt mellem 20, 30 eller 50 år, og det meste af New Yorks infrastruktur er allerede omkring 100 år gammel. Som resultat har vi tog, der kører af sporet, ildebrande i undergrundsbanen og totalt kaos. Sammenlign dette med Kina. Kina har allerede, ved årets afslutning, bygget mere end 20.000 km højhastigheds-togsystemer. Det er sådanne højhastigheds-togsystemer, som ingen i USA eller Europa har set på disse kontinenter, men som man kun kan se i Kina. Frem til år 2020 ønsker Kina at have alle større byer forbundet via højhastighedstog, og de har nu et fantastisk projekt, som jeg mener, er af største interesse for New York. Det er ideen om, at man vil tage hele området Beijing, Tianjin og Hebei-provinsen, som har omkring 130 mio. mennesker, og fuldstændig modernisere det ved at bygge en ny by uden for dette område, for at forbedre presset på infrastrukturen i og omkring Beijing. En sådan fremgangsmåde kunne man indføre for New York, f.eks., for jeg tror ikke, man vil løse problemet med New Yorks infrastruktur ved blot at reparere denne lille bid og hin lille bid. Man må have et totalt, overordnet design. Kina har tilbudt at investere \$1,4 billion af deres amerikanske statsobligationer i amerikansk infrastruktur, og for blot et par uger siden var der et møde i New York, hvor den kinesiske ambassadør til Washington, ambassadør Cui, mindede folk om, at, hvis må så tilbage i tiden, så var der 16 eksempler på, at ét land overgik det førende land. Og i 12 tilfælde førte det til krig, og i 4 tilfælde overtog det fremvoksende land simpelt hen det gamle, førende lands rolle. Ambassadør Cui sagde, at Kina ikke ønsker nogen af disse muligheder, men ønsker at foreslå et totalt nyt paradigme med win-win-samarbejde og det, præsident Xi Jinping altid kalder et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.

Mange mennesker er modstræbende mht. at acceptere disse kinesiske tilbud, og de tror, at det, Kina gør, blot er at forfølge sine egne interesser, eller blot forsøger at erstatte angloamerikansk imperialisme med kinesisk imperialisme – overtage verdens råmaterialer. Men jeg mener, denne opfattelse er forkert, for hvis vi forbliver inden for geopolitikkens geometri, med ideen om, at man har ét lands eller en gruppe af landes legitime interesse imod en anden gruppe af lande, eller værre endnu; hvis man forsøger at bevare en unipolær position, hvor man ikke vil tillade noget andet land at blive stærkere – tjå, Kina har 1,4 mia., Indien flere end 1,3 mia. mennesker. Ideen om, at USA vil være den unipolære verden i al evighed er simpelt hen ikke realistisk. Vi må finde en anden fremgangsmåde.

Problemet er, at mange tænketanke, og især mainstreammedierne, ser på dette, som så de i et spejl. I dette spejl ser de deres eget ansigt – nemlig onde intentioner, geopolitiske spil, imperiedominans, manipulering af reglerne til egen fordel og promovning af farvede revolutioner. Så de har sådanne politikker, og de ser blot et spejlbillede af deres egen, onde tænkning. Det er ganske interessant, at det tyske magasin, *Der Spiegel*, som er det tyske ord for »spejl«, netop har dette navn.

Det, Kina foreslår, er et fuldstændig nyt paradigme – et win-win-samarbejde, der er baseret på meget klare principper om ikke-indblanding i et andet lands interne anliggender, respekt for det andet lands suverænitet og interesse. Jeg mener, det er vigtigt, folk forholder sig til dette koncept, for vi taler om et fuldstændig nyt paradigme, en fuldstændig ny idé, der siger, at man må sætte menneskehedens interesse først, og dernæst kommer et individuelt lands interesse.

Denne fremgangsmåde blev første gang udviklet af Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), en stor fjortenhundredtals tænker, som udviklede en metode til tænkning, som var *modsætningernes sammenfald (coincidentia oppositorum)*; det er ideen om, at den menneskelige, kreative fornuft er i stand til at formulere et niveau, hvor den Ene er større, er af en højere orden, en de Mange, og at man, på baggrund af fornuft, kan finde dette niveau af interesse, hvor konflikt blandt de mange løses på et højere niveau.

Denne metode til tænkning er ikke blot en filosofisk idé, men udgjorde grundlaget for den Westfalske Fredstraktat (1648), og det udgør i nutiden bestræbelserne på at erstatte militære løsninger med diplomatiske løsninger. Dette finder heldigvis allerede sted i forskellige dele af verden, på trods af forstyrrelser frem og tilbage. Et meget godt eksempel, hvor dette fungerer, er f.eks. Syrien, hvor der, pga. præsident Trumps samarbejde med Putin, nu er en våbenstilstand i næsten hele Syrien, og der er nu – blot i de seneste dage har der været en meget stor industrimesse i Damaskus med en delegation på højt niveau fra Kina, fra Indien, fra Japan, og genopbygningen af Syrien er nu på bordet. Sekshundredetusinde syriske flygtninge er allerede flyttet tilbage, og der er håb om, at endnu mange flere kan vende hjem. I Afghanistan er der, på trods af præsident Trumps meget beklagelige annoncering af, at han vil sende flere tropper til Afghanistan – beklagelig, fordi der ikke kan komme en militær løsning i Afghanistan, og det burde folk have indset, efter ti år med sovjetisk krig, 14 år med NATO-krig, eller endda måske 16 år – men der er allerede andre initiativer. For eksempel har den afghanske regering netop inviteret Indien, Pakistan, Iran, Rusland, USA og Kina til at deltage i genopbygningen af Afghanistan, og at der må komme en løsning.

Krisen i Korea – Sydkoreas præsident Moon har rekonstitueret den Nordlige Økonomiske Kommission og på denne måde signaleret, at han har til hensigt at gå tilbage til præsident Kim Dae Jungs Solskinspolitik, som er ideen om samarbejde mellem Sydkorea og Nordkorea sammen med Rusland og Kina, om udvikling af Nordkorea.

Vi må nu bruge samme fremgangsmåde for USA.

For blot et par dage siden responderede borgerretslederen Andrew Young til begivenhederne i Charlottesvill ved at fastslå netop denne pointe. Han sagde, at årsagen til disse sammenstød ikke er race; årsagen er fattigdom, og derfor er måden at løse dette på, at skabe jobs. Det er det Amerikanske Økonomiske System. Det er, hvad Henry C. Carey mente, da han talte om interessernes harmoni.

Dette er en hastesag. På grund af faren for et finanskollaps, pga. faren for en social eksplosion i USA, er det, der omgående må frem på bordet, Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-lov, kombineret med de andre love, som min mand, Lyndon LaRouche, har foreslået, og som er Glass-Steagall, en nationalbank, et kreditsystem og så et forceret program for udvikling af fusionskraft og internationalt samarbejde om rumteknologi, for vi har et presserende behov for et enormt spring i økonomiens produktivitet.

Fornyelsen af New Yorks infrastruktur kan blive det udløsende moment for at sætte en sådan forandring på dagsordenen, men jeg mener, at det kun vil fungere, hvis man tænker på det som en del af denne globale forandring med alle disse fremgangsmåder for udvikling i Syrien, Afghanistan, Nordkorea og mange andre dele af verden. Hvis dette skete, kunne USA gå med i AIIB, Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank. Amerikanske selskaber kunne deltage i mange af projekterne i Bælte & Vej Initiativet, kinesiske firmaer og ingeniører kunne investere i USA, og vi kunne få en fuldstændig ny verden på meget kort tid.

Global fred og social fred i USA er en del af det samme paradigme, og i begge tilfælde er det nye navn for fred, udvikling. Mange tak. [Applaus]

Herefter følger ca. en halv time med spørgsmål til fr. Zepp-LaRouche.

Følg diskussionen på video:

<https://larouchepac.com/20170827/manhattan-town-hall-revive-hamilton-s-american-system-and-presidency-through-larouche-s>